

„Kundgjørelsen“ af Forordningen“. Begge Forslag ere aabenbart af den Bessaffenhed, at de ikke ville kunne medføre nogen Vanskelighed med Hensyn til Lovens Antagelse i Landstthinget, og vi have troet, med denne Lov saameget mere at burde anbefale den Bei, som Ændringsforslaget under I. paapeger, som paa den ene Side Huusmændene ere forsaavidt heldigere stillede, idet de ikke kunne paa tvings Afløsning, men faae den kun, naar de forlange det, og det paa den anden Side er umiskjendeligt, at der i den talrige Huusmandsstand er en stor Længsel efter at finde Leilighed til at faae deres Arbejde afløst; Udvalget troer derfor at maatte anbefale Thinget at antage det under I. stillede Forslag.

Mourier: Jeg tillod mig ved denne Sags første Behandling at udtale, at jeg ansaae den for fuldt saa vigtig som Sagen om Gaardmandshoveriets Afløsning, og denne Reform's hurtigst mulige Fremme for fuldt saa ønskelig; de saaledes udtalte Ord syntes at finde nogen Anklang her i Salen. Jeg vilde ansee det for særdeles beklageligt, om denne Lov ikke kom ud, og — jeg gjentager det — for fuldt saa beklageligt, som om Loven om Gaardmandshoveriets Afløsning ikke emanerede. Hvad den sidstnævnte Sag angaaer, saa troer jeg, at den, om jeg maa bruge det Udtryk, nu er i Havn; jeg troer at turde ansee det for afgjort vist, at Loven om Gaardmandshoveriets Afløsning virkelig vil udkomme. Men hvad jeg af alle de Chancer, hvorom der kunde være Spørgsmaal, maatte ansee for den allerbeklageligste, det var den, at Loven om Gaardmandshoveriets Afløsning skulde komme ud, men Loven om Huusmandshoveriets Afløsning derimod ikke, hvilket uden Tvivl vilde gjøre et uheldigt, ja et sørgeligt Indtryk. Dette vil jeg nu først bede de Herret noie at betænke. Men jeg tillader mig derhos at yttre, skjøndt det forstaaer sig, at jeg kun kan udtale det som min personlige Overbeviisning, dog tør jeg sige til, at den for mig er meget sikker (Saa?) — jeg tillader mig at udtale, at, hvis Forsamlingen ikke kommer tilbage fra hvad der ved den 2den Behandling her i Salen vedtoges om de saakaldte frie Valg og om de dobbelte Valg, da holder jeg mig fuldt og fast

overbeviist om, at Loven ikke vil komme ud (Stemmer: Det kan De ikke vide!) Mine Herrer, da gaaer det ikke! (Stemmer: Jo, det gjør!) Naar jeg udtaler dette som min personlige Overbeviisning, da skeer det naturligtvis enhver anderledes Lænkendes og anderledes Dømmendes Mening forbeholden; dette følger af sig selv, og netop derfor er det ogsaa overflødig udtryffeligt at tilføie det. Men idet jeg saaledes maa udtale som min bestemte Overbeviisning, at det, dersom denne Lov skal emanere, er fornødent, ja uafviselig fornødent, at Thinget kommer tilbage fra hvad der med Hensyn til det fremhævede Hovedpunkt, dog ikke med nogen stor Majoritet, blev vedtaget ved den 2den Behandling (Tschering: Maa jeg bede om Ordet!), tillader jeg mig endvidere at gjøre opmærksom paa — og det er den selsomme Tanke, som jeg nys udtalte under Sagen om Gaardmandshoveriet — det da tilvisse er ogsaa ønskelig, at vi ligeledes forøvrigt i det Væsentlige blive staaende ved Landstthingets Forslag; thi det vil erindres, at der er flere andre Punkter, med Hensyn til hvilke det her under 2den Behandling Vedtagne afviger fra de i Landstthinget antagne Resultater; men disse andre Afvigelser ere aabenbart forholdsvis af mindre Vigtighed, og dog var det muligt, at Sagen allerede paa Grund af disse mindre væsentlige Afvigelser kunde frande. Maae vi altsaa i ethvert Fald opgive det her forhen vedtagne Resultat med Hensyn til et Hovedpunkt i Sagen, saa turde det være dobbelt usforsvarligt, om vi for de mindre vigtige Punkters Skyld vilde udsætte Sagen for den Chance, at Loven ikke kom ud. Jeg skal endnu tilføie, at det overalt, efter det indbyrdes Forhold mellem de tvende Sager om Gaardmands- og Huusmandshoveriets Afløsning, er meget ønskelig, at der, saavidt muligt, er Harmonie mellem de Love, som behandle disse med hinanden beslægtede Gjenstande; og da vi nu uforandret have vedtaget det fra Landstthinget komne Lovforslag om Gaardmandshoveriet, taler allerede dette, hvis jeg ikke feiler, i og for sig meget stærkt for, at vi ogsaa omtrent bør gaae den samme Bei med Hensyn til den nu foreliggende Sag. Jeg siger: „omtrent;“ thi jeg deler ganske det